

РЕШЕНИЕ

№ 4000

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1820** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10а, ал.4 вр. с ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на А. М. А. А. гражданин на Арабска Република Е. срещу ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 08.02.2023г. по заявление от 0.01.2023г. на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Е. И. С..

На първо място се твърди, че заялението за вида е мотивирано от обстоятелството, че лицето има сключен брак с българска гражданка, поради което основанийето за отказ, че не е доказана целта и условията за пребиваване – е незаконосъобразно. Твърди се, че и отказа не попада в приложното поле на чл.8, ал.2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи за допустима намеса, поради което следва да се отмени. Конкретно се допълва, че съпругата не е открита на адреса, защото по време на проверката е била при молителя в Е., тъй като съгласно чл.15 от СК, повеляващ съпрузите да живеят съвместно- е избрала, докато отношенията им се уредат в България, да бъде със съпруга си в Е.. Посочено е, че не е ясно в каква връзка е констатацията на ответника, че съпругата Д. е била в България на 17.09.22г., доколкото не е спорно, че бракът е сключен на 06.09.2022г. в Е., поради което закратко лицето се е върнало в България. Също като ирелеватен факт е посоченото от ответника обстоятелство, че на адреса в България е живеело друго лице- възрастна жена, която е починала. За това се твърди, че е бабата на Д., но изложеното

обстоятелство – е ирелевантно. С оглед изложеното – се прави извода, че отказът ограничава правото на съпрузите да живеят съвместно, поради което се моли същият да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д.. Претендерат се разноси за адвокатско възнаграждение от 1200лв. л.72.

Ответната страна, представлявана от юрк.З., оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е /акт от 08.02.2023г. –жалба от 17.02.2023г./, и макар да се касае за отказ за издаване на виза тип Д /при който има недопустимост за съдебно оспорване по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ/, то направените доводи и твърдения за нарушение на чл.8, §.1 от ЕКПЧ –релевират допустимостта на жалбата, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление на л.14 от 04.01.23г./ с превод на л.43/, в което е отразено, че лицето има брак с И. Д., студент е,

Към заявлението са приложени удостоверение за сключен брак №[ЕГН] , който брак е сключен на 06.09.2022г. в К., Е. /л.10/. Представен е н.акт на името на М. Д. за имот –парцел и къща [населено място] /л.11/, удостоверение за наследници на М. Д. на л.12, видно от което И. Д. е дъщеря на М. Д.;паспорт на молителя л.13. Представена е на л.21 декларация от И. Д. и А. М., че бракът им не е фиктивен, представена е декларация от Д. на л.22, че притежава собствено жилище

По заявлението е постановен отказ л.17 от 08.02.2023г. от завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Е. И. С. на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ п съображения, че не докава достоверно условията и целта на заявеното пребиваване.

Представени са доказателства от ответника за осъществена съгласувателна процедура с ДАНС.

Представена е справка от ОД на МВР –П. вх.№13004 от 03.04.23г., видно от която на л.55- е направена проверка по чл.15, ал.1, чл.24, ал.1 т.18 от ЗЧРБ. Посочено е, че по предходното запитване е направена проверка на адреса в [населено място] [улица] като на адреса не е установен домакина. Проведен е разговор със съседни, които са посочили, че до м.12.22г. там е живеела възрастна жена, която е починала. Не е посочено на коя дата е посочен адреса. Отражено е в справката, че Д. е напуснала РБ през ГКПП Аерогара-С. на 17.09.22г. като няма отразено влизане в РБ до момента /заб.03.04.2023г. датата на писмото/. Посочено е, че е проведен разговор с Д., която е заявила, че е в Е. при съпруга си и работи от там, а адреса не го е променила, защото не е имала време, но ще го направи. С оглед изложеното е направен извода в писмото, че не е ясно чия собственост е имота, заявен за пребиваване, както и не може да се проверят условията за живееен, поади щоего се възразява да се получи виза.

Преписката е окомплектована със Заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на вътрешните работи, видно от която /л.22а/ по т.3 ръководителите на дипломатическите и консулските служби определят длъжностни лица, които да разглеждат исканията за виза и се произнасят по тях. В тази връзка на л.23 е представена заповед №42-01.10.2021г., видно от която по т.1 И. С. е определен в

посолството в К. за лице, което да разглежда и да се произнася по посочените заявления.

В СЪДЕБНОТО производство с определение №1881 от 02.03.23г. на л.27 на страните е указана доказателствената тежест.

В тази връзка е допусната до разпит И. Д. като видно от показанията й. Молителят й е съпруг като са се запознали, когато лицето е било на командировка в Е. в една обща компания. Между тях възникнали отношения, които бързо довели да брак в Е. /за три месеца/. Свидетелската споделя, че на адреса в [населено място] не е намерена, защото по време на проверката е била в Е. при съпруга си, с който желаят заедно да живеят. Споделя, че може да работи дистанционно, но трябва да се намира в България, поради което не може да бъде задълго в Е.. Съпругът й също може да работи от тук, тъй като е графичен дизайнер, може да му подsigури жилище и издръжка. Категорично отхвърля тезата бракът им да е фиктивен.

СОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. на л.22а- Министърът на външните работи е възложил на задграничните представителства да разглеждат заявленията и да подписват отказите. Във връзка с компетентността е представена и заповед №42-01.10.2021г., видно от която по т.1 И. С. е определен в посолството в К. за лице, което да разглежда и да се произнася по посочените заявления.

Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

В производството по издаването му не са допуснати процесуални нарушения вкл.съществени такива. Видно е, че отказът е постановен по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ по съображения, че не доказва достоверно условията и целта на заявеното пребиваване. В действителност в отказа няма подробни съображения, но част от преписката е справка на ОД на МВР-П., в която са изложени констатации от посещения на адреса и разговор с Д., твърдения касателно собствеността на жилището за пребиваване, и възражението да се уважи заявлението.

Съдът намира обаче, че направените констатации не са съобразени с представените доказателства, поради което отказът е материално-незаконосъобразен. В посочената справка на ОД на МВР няма дата на посещението на адреса, поради което не може да се отрече изнесеното в показанията на свидетелката Д., че по това време е била в Е.. Освен това в справката има констатации, че собствеността на жилището за пребиваване не била ясна, което е невярно. Първо сведенията за собствеността не се събират от съседите. Към заявлението е представен акт на името на бащата Д., чиито наследник е последната. Следователно тя е собственик на посоченото жилище в [населено място]. Обстоятелството, че не е регистрирана на този адрес, не може да се тълкува, че няма да го използва за семейно жилище. От друга страна СЪДЪТ напълно кредитира показанията на свидетелката, които са обстоятелствени и съответстват с останалите доказателства по делото. За същността на брачната връзка преки сведения

могат да се черпят само от страните в тази връзка. Няма други странични, косвени данни, от които са може да се направи извода, че бракът е фиктивен. Съдът дава вяра и на изложеното от съпругата, че естеството на нейната работа изисква да бъде в България, макар да няма други доказателства в тази връзка, но напълно резонно е семейството са иска да живее съвместно било в Е., било в България. Доколкото страната е членка на ЕС и съгласно чл.6 от ДЕС съюзът зачита Хартата на основаните права в това число и чл.7 от същата, регламентираща зачитане на личния и семейния живот, аналогичен на чл.8 от ЕКПЧ.

В действителност както сочи процесуални представител на ответника, формално може да се приеме, че отказът е законосъобразен, защото при постановяването му не са били налични данни, като показанията на свидетелката Д. за отношенията между съпрузите, но принципът за обективност изисква от ответника да установи обстоятелствата релевантни за случая, а не да се довери безусловно ина констатациите на друг орган.

С оглед изложеното отказът е материално незаконосъобразен и следва да се отмени като преписката се върне на ответника със указания за уважаване на заявлението.

С оглед изхода от спора –основателна е и претенцията за разноски от 1210лв.-1200лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 10лв.д.т..

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

По жалба на А. М. А. А. гражданин на Арабска Република Е.

ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 08.02.2023г. по заявление от 0.01.2023г. на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Е. при МВЪР И. С..

ВРЪЩА преписката на ответника съобразно указанията в мотивите.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на А. М. А. А. гражданин на Арабска Република Е. –разноски по делото в размер на 1210лв..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: